

วิจารณ์แห่งพระเยซูคริสต์ - หมายเลขสิบหก

การเปิดเผยสายฟ้าทังเจ็ด:

การวิเคราะห์เชิงพยากรณ์ของพระธรรมวิวรณ์และประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้น

Jeff Pippenger

2023-11-15

เราได้กำลังนำเสนอลำดับของเหตุการณ์เชิงพยากรณ์ซึ่งถูกระบุไว้โดยประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้นของเสียงฟ้าร้องทังเจ็ด อันเป็นภาพแทนในพระธรรมวิวรณ์ บทที่สิบเอ็ดถึงบทที่สิบสาม

เรายังมิได้มาถึงจุดในการคลี่คลายของเหตุการณ์เหล่านี้

ซึ่งเราจะซ่อนทับประวัติศาสตร์ของเขาแห่งโปรเตสแตนต์นิยมและเขาแห่งลัทธิรีพับลิกัน อีกทั้งเราก็มิได้เตรียมพื้นฐานแห่งความเข้าใจเพื่อชี้เฉพาะบทบาทของศาสนาอิสลามในข่าวสารแห่งเสียงร้องเที่ยงคืนไว้แล้ว อย่างไรก็ตามก็มีความจริงที่สำคัญยิ่งประการหนึ่งซึ่งเกี่ยวเนื่องกับเหตุการณ์เหล่านี้

ที่ชี้ให้เห็นว่าบุคคลหนึ่งต้องกระทำสิ่งใดเมื่อเขาเข้าใจความจริงทั้งหลายที่กำลังถูกเปิดเผย

พระพรแห่งพระธรรมวิวรณ์รวมถึงความรับผิดชอบในการ "รักษา" สิ่งทั้งหลายที่เขียนไว้ในวันด้วย

แนวเส้นแห่งประวัติศาสตร์ซึ่งกำลังถูกเปิดเผยอยู่นั้น

ถ่ายทอดคุณภาพแห่งการทรงสร้างของพระเจ้าแก่บรรดาผู้ที่จะฟัง อ่าน และรักษาสิ่งทังปวงที่เขียนไว้ในนั้น

เพราะฉะนั้น บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่จะก้าวออกจากการพิจารณาคำพยากรณ์ตอนท้ายของอิสยาห์

และพระธรรมวิวรณ์บทที่สิบเอ็ดถึงบทที่สิบสาม เพื่อจะสถาปนาความสำคัญของ "สามวันครึ่ง"

ซึ่งเอลียาห์และโมเสสได้นอนตายอยู่ที่ถนนแห่งมหาทางหลวงข้อมูลข่าวสาร

ซึ่งทอดผ่านหุบเขาแห่งกระดูกแห้งผากที่ตายแล้ว บัดนี้ สิ่งที่เราจะระบุให้เห็นก็คือ สัญลักษณ์ของ

"ถิ่นทุรกันดาร"

ในบทความก่อนหน้านี้ เราได้ระบุพยากรณ์เชิงพยากรณ์สี่ประการของลำดับเหตุการณ์ซึ่งถูกสถาปนาไว้โดยประวัติศาสตร์อันซ่อนเร้นของฟ้าร้องทังเจ็ด ได้แก่ แนวของพระฉายาของพระคริสต์ แนวของพยานทังสอง

แนวของรูปเคารพของสัตว์ร้าย และแนวของกษัตริย์ฝ่ายเหนือเทียมเท็จ

ครึ่งหลังของลำดับสายของกษัตริย์เหนือจอมปลอม เริ่มต้นด้วยการที่สันตะปาปาได้รับอำนาจในปี ค.ศ. 538

จากนั้นสันตะปาปา ซึ่งเป็นกษัตริย์เหนือจอมปลอมฝ่ายจิตวิญญาณ

ได้ย้ายเยรูซาเล็มฝ่ายจิตวิญญาณและอิสราเอลฝ่ายจิตวิญญาณตลอดระยะเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปี

และพวกเขาจะล้มลงด้วยคมดาบ และจะถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยยังนานาประเทศ

และกรุงเยรูซาเล็มจะถูกเหยียบย่ำโดยคนต่างชาติ จนกว่าวาระของคนต่างชาติจะครบถ้วน ลูคา 21:24

ยอห์นได้รับบัญชาให้วัดทั้งสถานนมัสการและกองทัพ แต่เขาก็ได้รับบัญชาให้ละเว้นลานพระวิหารไว้

เพราะลานนั้น ได้ถูกมอบให้แก่คนต่างชาติเป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปี

และได้มีไม้กอกอันหนึ่งเหมือนไม้เท้าวัดให้แก่ข้าพเจ้า และทูตสวรรค์นั้นยืนอยู่พลางกล่าวว่า

จงลุกขึ้นและวัดพระวิหารของพระเจ้า ทั้งแท่นบูชา และบรรดาผู้ทีนมัสการอยู่ในนั้น

แต่ลานซึ่งอยู่นอกพระวิหารนั้นจงเว้นไว้ อย่าวัดเลย เพราะว่ามันมอบไว้แก่บรรดาคนต่างชาติแล้ว

และพวกเขาจะเหยียบย่ำนครบริสุทธีอยู่ได้เท่าเป็นเวลาสี่สิบสองเดือน วิวรณ์ 11:1, 2

ยอห์นและลูคาเป็นพยานว่าบรรดาคนต่างชาติจะ "เหยียบย่ำ" "เยรูซาเล็ม" เป็นเวลา "สี่สิบสองเดือน"

ยอห์นระบุช่วงเวลาไว้ และลูคากำหนดจุดสิ้นสุดของประวัติศาสตร์นั้นไว้

พยานทั้งสองนี้กำลังกล่าวถึงคำถามในดาเนียล บทที่แปด ข้อที่สิบสาม

แล้วข้าพเจ้าได้ยินองค์บริสุทธิ์องค์หนึ่งกำลังกล่าวอยู่
และองค์บริสุทธิ์อีกองค์หนึ่งได้กล่าวแก่องค์บริสุทธิ์องค์นั้นผู้กำลังกล่าวอยู่ว่า นิมิตเรื่องเครื่องบูชาเนื่องนิตย์
และการละเมิดอันก่อให้เกิดความร้าวเผลา ซึ่งมอบทั้งสถานนมัสการและพลโยธาให้ถูกเหยียบย่ำได้เท่า
จะดำเนินอยู่นานเท่าใด? Daniel 8:13

คำถามเกี่ยวกับระยะเวลาที่สถานบริสุทธิ์และพลโยธาจะถูกเหยียบย่ำอยู่ได้เท่า
ซีให้เห็นถึงอำนาจที่ก่อความร้าวทำลายสองประการซึ่งจะกระทำการเหยียบย่ำเยรูซาเล็ม
ซึ่งในพระธรรมดาเนียลได้ถูกแทนไว้ว่าเป็น "สถานบริสุทธิ์" และอีกทั้งเป็น "พลโยธา"
ความเข้าใจพื้นฐานอันถูกต้องของข้อนี้ ตามที่ J. N. Andrews ได้แสดงไว้ คือ
ข้อนี้ซีถึงอำนาจที่ก่อความร้าวทำลายสองประการ ซึ่งได้เหยียบย่ำทั้งสถานบริสุทธิ์และพลโยธา
อำนาจแรกที่ก่อความร้าวทำลายซึ่งระบุไว้ในข้อนี้คือความเป็นนอกรีต
และอำนาจที่สองคืออำนาจสันตะปาปา คำว่า "พลโยธา" เป็นถ้อยคำที่ดาเนียลใช้สำหรับสิ่งที่ยอห์นระบุว่า
"ผู้นมัสการ" ในพระวิหาร กล่าวคือ ในเยรูซาเล็ม

"มี 'การร้าว' อยู่สองประการในดาเนียล 8.—ข้อเท็จจริงนี้ โยสิยาห์ ลิทซ์ ได้ทำให้กระจ่างชัดยิ่งนัก
จนเราขอแนะนำถ้อยคำของเขา:"

"'เครื่องบูชาเนื่องนิตย์' เป็นข้อความที่ปรากฏอยู่ในฉบับภาษาอังกฤษปัจจุบัน
แต่ในต้นฉบับเดิมมิได้มีสิ่งใดที่เป็น 'เครื่องบูชา' เลย ข้อนี้เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป
คำดังกล่าวเป็นเพียงคำอธิบายเสริมหรือข้อสันนิษฐานที่ผู้แปลใส่ลงไป ข้อความที่ถูกต้องคือ
'สิ่งเนื่องนิตย์และการละเมิดอันก่อให้เกิดความร้าว' โดยคำว่า สิ่งเนื่องนิตย์ และ การละเมิด
เชื่อมเข้าด้วยกันด้วยคำว่า "และ"; คือ ความร้าวเนื่องนิตย์ และ การละเมิดอันก่อให้เกิดความร้าว
ทั้งสองอย่างนี้เป็นอำนาจสองประการที่ทำให้เกิดความร้าว
ซึ่งจะกระทำให้สถานบริสุทธิ์และพลโยธาต้องร้าว"—Prophetic Expositions, Volume 1, page
127."

เห็นได้ชัดว่า

สถานนมัสการและพลโยธาจะถูกเหยียบย่ำลงได้เท่า โดยการเนื่องนิตย์และการล่วงละเมิดแห่งความร้าว
การอ่านข้อ 13 อย่างถี่ถ้วนย่อมตัดสินประเด็นนี้ได้ และข้อเท็จจริงนี้ยังก่อให้เกิดอีกข้อหนึ่ง กล่าวคือ ความ
ร้าวทั้งสองประการนี้เป็นรูปแบบใหญ่สองรูปแบบซึ่งซาตานได้พยายามใช้เพื่อล้มล้างการนมัสการและพ
ระราชกิจของพระยาห์เวห์ ข้อสังเกตของมิสเตอร์มิลเลอร์เกี่ยวกับความหมายของคำทั้งสองนี้
และวิธีดำเนินการที่ท่านใช้ในการสืบค้นหาความหมายนั้น มีนำเสนอไว้ภายใต้หัวข้อต่อไปนี้:

"ความร้าวทั้งสองคือศาสนานอกรีตและสันตะปาปา"

"ข้าพเจ้าอ่านต่อไป และไม่อาจพบกรณีอื่นใดที่คำนั้น [คือ "เครื่องบูชาประจำวัน"] ปรากฏอยู่
นอกจากในพระธรรมดาเนียลเท่านั้น แล้วข้าพเจ้าจึง [ด้วยความช่วยเหลือจากหนังสือซีค่า]
พิจารณาถ้อยคำเหล่านั้นซึ่งอยู่สัมพันธ์กับคำนั้น คือ 'ถูกนำออกไป'; เขาจะนำ 'เครื่องบูชาประจำวัน'
ออกไป; 'ตั้งแต่เวลาที่เครื่องบูชาประจำวันจะถูกนำออกไป', ฯลฯ ข้าพเจ้าอ่านต่อไป
และคิดว่าคงจะไม่พบความกระจ่างใดจากข้อพระคัมภีร์นั้น ในที่สุด ข้าพเจ้าก็มาถึง 2 เอสะโลนิกา 2:7, 8
'เพราะว่าธรรมล้ำลึกแห่งความชั่วช้าก็กำลังกระทำงานอยู่แล้ว แต่ผู้ที่ขัดขวางอยู่เดี๋ยวนี้ก็ยังขัดขวางต่อไป
จนกว่าเขาจะถูกนำออกไปให้พ้นทาง แล้วคนนอกกฎหมายนั้นจึงจะถูกเปิดเผย', ฯลฯ
และเมื่อข้าพเจ้ามาถึงข้อพระคัมภีร์นั้น โอ! ความจริงก็ปรากฏแจ่มกระจ่างและรุ่งโรจน์เพียงใด! นั่นไง!
นั่นแหละคือ 'เครื่องบูชาประจำวัน'! เอาละ บัดนี้ เปาโลหมายถึงอะไรโดยคำว่า 'ผู้ที่ขัดขวางอยู่เดี๋ยวนี้'

หรือผู้ที่หน่วงเหนี่ยวอยู่? โดย 'คนบาป' และ 'คนนอกกฎหมาย' นั้น หมายถึงลัทธิสันตะปาปา ถ้าเช่นนั้น อะไรเล่าที่ขัดขวางลัทธิสันตะปาปาไม่ให้ถูกเปิดเผย? ก็ศาสนานอกศาสนาคริสต์นั่นเอง; ถ้าเช่นนั้น 'เครื่องบูชาประจำวัน' ก็ต้องหมายถึงศาสนานอกศาสนาคริสต์" —Second Advent Manual, หน้า 66" J. N. Andrews, The Sanctuary and the 2300 Days, 33, 34.

เพื่อให้สำเร็จตามคำพยากรณ์เรื่อง "เจ็ดเวลา" แห่งเลวีนิติ บทที่ยี่สิบหก ลัทธินอกศาสนาได้ย้ายสถานบริสุทธิ์และพลโยธาอยู่เป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปี และต่อมาลัทธิสันตะปาปาก็ได้กระทำงานเดียวกันนั้นต่อไปอีกหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปี สันตะปาปาได้ย้ายกรุงเยรูซาเล็มอยู่เป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีตามลูกาและยอห์น จนกระทั่งสันตะปาปาได้รับบาดเจ็บถึงตายในปี ค.ศ. 1798 เมื่อนำหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีลบบอกจากปี 1798 จะได้ปี 538 เมื่อนำหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีลบบอกจากปี 538 จะได้ปี 723 ก่อน ค.ศ. เมื่ออัสซีเรีย ซึ่งเป็นกษัตริย์ฝ่ายเหนือโดยตรงตามตัวอักษรในเวลานั้น ได้นำอาณาจักรเหนือของอิสราเอลไปเป็นเชลย.

ยอห์นกล่าวถึงเพียงช่วงหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีที่สันตะปาปาได้เหยียบย่ำสถานนมัสการและพลโยธาเท่านั้น แต่ลูกากล่าวถึงช่วงเวลาทั้งสองแห่งหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีที่ลัทธินอกศาสนาและลัทธิสันตะปาปาได้เหยียบย่ำกรุงเยรูซาเล็ม เพราะเขากล่าวว่า "จนกว่าเวลาของบรรดาคนต่างชาติจะครบกำหนด" ลูการะบุว่า การเหยียบย่ำกรุงเยรูซาเล็มนั้นเป็นยิ่งกว่าคำว่า "เวลา" เพียงครั้งเดียว เพราะเขาเรียกสิ่งนั้นว่าการครบกำหนดของ "เวลา" ทั้งหลายของบรรดาคนต่างชาติ

แน่นอนว่า ในปี 1856 ลัทธิแอ็ดเวนตีสมิลเลอไรต์ได้กลายเป็นลาโอเดีย และเจ็ดปีต่อมาพวกเขาได้ปฏิเสธความจริงเรื่อง "เจ็ดกาลเวลา" ในเลวีนิติ บทที่ 26 ดังนั้นจึงเป็นไปได้ที่ลัทธิแอ็ดเวนตีสมองเห็นข้อเท็จจริงอันเรียบง่ายเหล่านี้ในพระคัมภีร์ ข้อเท็จจริงที่ชาวเจ้ากำลังซีให้เห็นคือ ประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้นของฟาร้องทั้งเจ็ด ซึ่งระบุจุดหมายสามประการ และช่วงระยะเวลาหนึ่งระหว่างจุดหมายแรกกับจุดหมายที่สอง แล้วต่อจากนั้นก็ยังมีช่วงระยะเวลาที่สองระหว่างจุดหมายที่สองกับจุดหมายที่สามนั้น ได้รับการนำเสนอไว้ภายในเส้นคำพยากรณ์ของกษัตริย์ฝ่ายเหนือจอมปลอม.

แนวเส้นนั้นได้เริ่มต้นขึ้นในปี 723 ก่อนคริสตกาล เมื่อนำอาณาจักรฝ่ายเหนือของอิสราเอลตกไปเป็นเชลยด้วยน้ำมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย คือกษัตริย์ฝ่ายเหนือในความหมายตามตัวอักษร จากนั้นในปี 538 กษัตริย์ฝ่ายเหนือฝ่ายวิญญาณได้รับอำนาจ และแล้วเขาได้ย้ายเยรูซาเล็มฝ่ายวิญญาณต่อไปอีกหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปี จนกระทั่งเขาได้รับบาดเจ็บถึงตายในปี 1798 นับตั้งแต่ปี 723 ก่อนคริสตกาล จนถึงปี 538 อำนาจทั้งหลายที่กดให้อิสราเอลอยู่ใต้อำนาจล้วนเป็นอำนาจนอกศาสนาทั้งสิ้น

ลำดับของพระคริสต์ซีให้เห็นการเจิมกษัตริย์แห่งทิศเหนือในการรับบัพติศมาของพระองค์ในปี ค.ศ. 27 และหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวันเชิงพยากรณ์ต่อมา พระองค์ทรงถูกตรึงกางเขน จากนั้นเหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้รับอำนาจให้ประกาศข่าวสารของกษัตริย์แห่งทิศเหนือ จนถึงการเอาหินขว้างสเทเฟนในปี ค.ศ. 34 เวลาเพียงครั้งเดียวที่พระคริสต์มิได้ทรงดำเนินตลอดหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวันแห่งพันธกิจของพระองค์ คือเมื่อพระองค์ทรงม้าเสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มอย่างมีชัย ดังนั้น พระองค์จึงทรงเหยียบย่ำกรุงเยรูซาเล็มเป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน เช่นเดียวกับที่เหล่าสาวกของพระองค์ได้กระทำภายหลังจากกางเขน ทั้งสองลำดับ คือกษัตริย์ฝ่ายปลอมแห่งทิศเหนือ และพระคริสต์ กษัตริย์แห่งทิศเหนือ

ได้เทียบยากกรุงเยรูซาเล็มและพลโยธาเป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน⁴

ลัทธินอกศาสนาเป็นของปลอมเลียนแบบระบบการนมัสการแห่งพิธีศาสนบริเวณสถานนมัสการบนโลกของยิวตามตัวอักษร

และลัทธิสันตะปาปาเป็นของปลอมเลียนแบบพิธีศาสนบริเวณสถานนมัสการในสวรรค์ของยิวฝ่ายจิตวิญญาณ ช่วงเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีของลัทธินอกศาสนานั้นขนานกันกับหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวันของพระคริสต์ และช่วงเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีของลัทธิสันตะปาปาก็ขนานกันกับหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวันของเหล่าสาวก.

แต่ละบรรทัดทั้งสองมีโครงสร้างเชิงพยากรณ์ที่เหมือนกันทุกประการของประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้นของฟ้าร้องหึ่งเจ็ด ซึ่งเริ่มถูกเปิดเผยต่อสาธารณชนในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 2023

การเปิดเผยนั้นสำเร็จลุกลงไปส่วนหนึ่งโดยการตระหนักถึงความผิดพลาดครั้งแรกของขบวนการมิลเลอไรต์ ความผิดพลาดครั้งแรกของพวกเขาได้นำเข้าสู่ช่วงระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งถูกเรียกว่า "เวลาแห่งการรอคอย" ในอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคน "เวลาแห่งการรอคอย" สิ้นสุดลงที่การประชุมค่าย ณ เอ็กซีเตอร์ มลรัฐนิวแฮมป์เชียร์ เมื่อข่าวสารแห่งเสียงร้องเวลาเที่ยงคืนได้รับการสถาปนาไว้อย่างสมบูรณ์แล้ว การประชุมค่ายที่เอ็กซีเตอร์จึงกลายเป็นหมุดหมายที่สอง

ซึ่งต่อมาได้นำเข้าสู่ช่วงระยะเวลาที่ข่าวสารแห่งเสียงร้องเวลาเที่ยงคืนถูกประกาศออกไป จนกระทั่งหมุดหมายที่สาม คือการพิพากษาและความผิดพลาดครั้งสุดท้าย มาถึง

หมุดหมายทั้งสามประการคือ ความผิดพลาดครั้งแรก ข่าวสารแห่งเสียงร้องยามเที่ยงคืน และความผิดพลาดครั้งสุดท้าย หมุดหมายทั้งสามนี้สอดคล้องกับคำภาษาฮีบรูที่แปลว่า "ความจริง" ซึ่งเป็นตัวแทนของอักษรตัวแรก ตัวที่สิบสาม และตัวสุดท้ายของอักษรฮีบรู ความที่ทั้งตัวแรกและตัวสุดท้ายต่างเป็นความผิดพลาดนั้น เป็นภาพแทนแห่งลายพระหัตถ์ของอัลฟาและโอเมกา

ไม่มีการแทนโดยตรงของหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวันในประวัติศาสตร์ของมิลเลอไรต์ กระนั้นก็ดี ประวัติศาสตร์ของมิลเลอไรต์คือประวัติศาสตร์ของขบวนการแรก

และด้วยเหตุนี้จึงเป็นแบบอย่างของขบวนการสุดท้าย

ประวัติศาสตร์แห่งความผิดพลาดครั้งแรกในขบวนการสุดท้ายเริ่มขึ้นเมื่อวันที่ 18 กรกฎาคม 2020

และได้รับการพรรณนาไว้ในวิวรณ์บทที่สิบเอ็ด ในวิวรณ์บทที่สิบเอ็ด พยานทั้งสองถูกประหาร

อันเป็นเครื่องหมายแห่งความผิดพลาดครั้งแรกในขบวนการสุดท้าย ซึ่งได้รับการเป็นแบบไว้โดยขบวนการแรก

ในวิวรณ์บทที่สิบเอ็ด ความผิดพลาดนั้นนำเข้าสู่ช่วงเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน ซึ่งศพของพวกเขายู้อยู่ในถนน

อันเป็นการกำหนดช่วงเวลาแห่งการล่าช้าตามคำอุปมา เมื่อพวกเขาเป็นขึ้นมา

พวกเขาถูกยกขึ้นเป็นธงสัญญาณในโมงยามเดียวกันกับการพิพากษาของกฎหมายวันอาทิตย์

ประวัติของพยานทั้งสองรวมถึงช่วงเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวันในเชิงสัญลักษณ์

รายละเอียดเกี่ยวกับความเคลื่อนไหวของทูตสวรรค์องค์ที่สามในประวัติศาสตร์อันซ่อนเร้นของฟ้าร้องหึ่งเจ็ด

ให้ข้อกำหนดที่จำเพาะเจาะจงยิ่งกว่าสายขนานอื่น ๆ มาก แต่แนวของทูตสวรรค์องค์ที่สาม

แนวของกษัตริย์แห่งทิศเหนือที่แท้จริง และแนวของกษัตริย์แห่งทิศเหนือจอมปลอม

ต่างก็มีลักษณะเชิงพยากรณ์อย่างเดียวกัน คือมีจุดเริ่มต้น

ตามด้วยช่วงระยะเวลาหนึ่งซึ่งดำเนินไปถึงจุดกึ่งกลาง

และจากนั้นจึงตามด้วยช่วงระยะเวลาหนึ่งซึ่งดำเนินไปจนถึงการพิพากษา ณ จุดสิ้นสุด.

หนึ่งพันสองร้อยหกสิบวันเป็นองค์ประกอบสำคัญของประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้นของฟ้าร้องหึ่งเจ็ด

หนึ่งพันสองร้อยหกสิบวันนี้ได้รับการพรรณนาเป็นสัญลักษณ์ว่าเป็น "ถิ่นทุรกันดาร"

ในพระธรรมวิวรณ์บทที่สิบสอง

และหญิงนั้นได้หนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ที่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมสถานที่ไว้สำหรับนาง เพื่อให้เขาทั้งหลายเลี้ยงดูนางที่นั่นตลอดหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน วิวรณ์ 12:6

คริสตจักรได้หนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อหลีกเลี่ยงจากการเหยียบย่ำของอำนาจสันตะปาปาเป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปี ข้อสิบสี่ได้ให้พยานอีกประการหนึ่ง

และทรงประทานปีกสองปีกของนกอินทรีใหญ่แก่หญิงนั้น เพื่อให้นางบินเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ไปยังสถานที่ของนาง ที่ซึ่งนางได้รับการเลี้ยงดูตลอดวาระหนึ่ง สองวาระ และครึ่งวาระ ให้พ้นจากหน้าพญานาค วิวรณ์ 12:14

คริสตจักรได้หลบหนีจากการข่มเหงของพญานาคและสันตะปาปาเป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปี ฉะนั้น "ถิ่นทุรกันดาร" จึงเป็นสัญลักษณ์ของหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน จำนวนนั้นปรากฏโดยตรงเจ็ดครั้งในหนังสือดาเนียลและวิวรณ์ แต่ในพระคัมภีร์ยังมีการแทนจำนวนนั้นด้วยวิธีอื่นอีกหลายประการ ในแต่ละกรณี มันเป็นตัวแทนของ "เจ็ดกาลเวลา" แห่งเลวีนิติ บทที่ยี่สิบหก

ไม่ว่าจะเป็นลัทธินอกศาสนาที่เหยียบย่ำสถานนมัสการและพลโยธาตั้งแต่ปี 723 ก่อนคริสตกาลถึงปี 538 หรือเป็นสันตะปาปาที่เหยียบย่ำเยรูซาเล็มฝ่ายจิตวิญญาณและบรรดาผู้นมัสการภายในนั้น สิ่งนี้ล้วนเป็นภาพประกอบของการกระจัดกระจายของประชากรของพระเจ้า ซึ่งเกิดขึ้นเพราะประชากรของพระเจ้าได้ละเมิดพันธสัญญาเรื่อง "สะบาโตแห่งแผ่นดิน" ดังที่แสดงไว้ในพระธรรมเลวีนิติ บทที่ยี่สิบห้าและยี่สิบหก ในบทที่ยี่สิบหก เรื่องนี้ถูกเรียกว่าเป็นข้อพิพาทแห่งพันธสัญญาของพระเจ้า

และเราจะนำดาบมาสู่เจ้า เป็นดาบที่จะล้างแค้นแทนพันธสัญญาของเรา และเมื่อเจ้าทั้งหลายถูกรวบรวมอยู่ภายในเมืองของตน เราจะส่งโรคระบาดเข้ามาท่ามกลางเจ้า และเจ้าทั้งหลายจะถูกมอบไว้ในมือของศัตรู เลวีนิติ 26:25

การกบฏต่อพันธสัญญาของพระเจ้าได้นำความเป็นทาสและการกระจัดกระจายมาสู่ประชากรของพระเจ้า ซึ่งถูกพรรณนาไว้ว่าเป็น "การพิพาทแห่งพันธสัญญาของเรา" หากปราศจากความเข้าใจในบทลงโทษนั้น ซึ่งดาเนียลเรียกว่า "คำสาป" และ "คำปฏิญาณ" ของโมเสส และซึ่งยังถูกเรียกว่า "การพิพาทแห่งพันธสัญญาของเรา" ด้วย

ย่อมทำให้บุคคลหนึ่งมีดบอดจากการมองเห็นความหมายที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นของพระราชกิจของพระคริสต์ ดังที่ถูกระบุไว้ในดาเนียลบทที่เก้า การประเมินอย่างสม่ำเสมอเกี่ยวกับประชากรของพระเจ้าผู้ตกอยู่ในความมืดบอดแบบเลาดีเซียในงานเขียนของเอลเลน ไวท์ ก็คือว่า พวกเขาไม่สามารถ "ให้เหตุผลจากเหตุ ไปสู่ผล" ได้ ท่านอาจอ้างว่าตนเข้าใจช่วงเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีแห่งยุคมืดแล้ว แต่ถ้าท่านไม่รู้ "เหตุ" ของการถูกเหยียบย่ำนั้น ท่านก็มีดบอด.

และเขาจะกระทำให้พันธสัญญามั่นคงกับคนเป็นอันมากตลอดหนึ่งสัปดาห์ และในท่ามกลางสัปดาห์นั้นเขาจะให้การถวายสัตวบูชาและเครื่องบูชาหยุดเสีย และเพราะการลั่นเหลื่อของสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน เขาจะกระทำให้เกิดความมรกร้าง จนกว่าจะถึงวาระอวสาน และสิ่งซึ่งได้ทรงกำหนดไว้ นั้นจะถูกหลงเหนือผู้ที่ถูกกระทำให้มรกร้าง ดาเนียล 9:27

การที่พระคริสต์ทรงยืนยันพันธสัญญานั้นมีความเกี่ยวเนื่องโดยตรงกับ "การวิวาทแห่งพันธสัญญาของพระองค์" ระยะเวลาของ "คำสาปแช่ง" คือสองพันห้าร้อยยี่สิบปี และระยะเวลาที่พระคริสต์ทรงยืนยันพันธสัญญาเดียวกันนั้นก็คือสองพันห้าร้อยยี่สิบวัน

สอดคล้องกับคำภาษาฮีบรูว่า “ความจริง” ซึ่งให้โครงสร้างแก่ประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้นของฟ้าร้องทั้งเจ็ด
สัปดาห์แห่งคำพยากรณ์ที่พระคริสต์จะทรงยืนยันพันธสัญญาของพระองค์นั้นมีหลักหมายสามประการ
ซึ่งแทนไว้โดยอักษรตัวแรก ตัวที่สิบสาม และตัวสุดท้ายแห่งอักษรฮีบรู

หลักหมายแรกของสัปดาห์นั้นคือพิธีบัพติศมาของพระองค์ หลักหมายที่สองคือกางเขน
และหลักหมายสุดท้ายคือการตายของสเทเฟน การปฏิเสธที่จะเห็น “เจ็ดเวลา” แห่งเลวีนิตี บทที่ยีสิบหก
ตั้งที่ทูตสวรรค์จากสวรรค์ได้ทรงนำวิลเลียม มิลเลอร์ให้เห็น “เจ็ดเวลา” นั้น
ยอมตัดทอนความสามารถในการมองเห็นคำพยากรณ์นั้นอย่างครบถ้วน
ซึ่งเป็นคำพยากรณ์ที่พระคริสต์ได้ทรงหลังพระโลหิตของพระองค์และทรงยืนยันพันธสัญญานั้นเอง
ซึ่งชนชาติสมัยโบราณตามตัวอักษรของพระองค์ได้ปฏิเสธไปแล้ว
ทุกคนที่ได้รับความรอดในที่สุดจะมีความเข้าใจเกี่ยวกับ “ความจริง” เพียงบางส่วนและไม่สมบูรณ์เท่านั้น
แต่ไม่มีผู้ใดได้รับความรอดได้ หากจงใจปฏิเสธที่จะเห็น “ความจริง” มีเพียงทางเดียวที่จะไปถึงพระบิดาได้
และทางนั้นคือโดยทางพระเยซู และพระเยซูทรงเป็น “ความจริง”

นี่เป็นความเข้าใจที่ควรค่าแก่การใคร่ครวญ เพราะกล่าวถึงพันธสัญญาในเลวีนิตี บทที่ยีสิบห้าและยีสิบหก
“คำสาป” แห่ง “เจ็ดเทา” ได้ตกอยู่เหนืออิสราเอลตามตัวอักษรในสมัยโบราณ
เนื่องจากพวกเขาไม่ยอมปฏิบัติตามข้อกำหนดเรื่องการปล่อยให้แผ่นดินพัก
และการกระทำตามคำสั่งเรื่องปีโยบิลี นั้นเป็นบาปแห่งการละเว้น
คำสาปได้มาถึงพวกเขาเพราะการละเว้นไม่กระทำการที่พวกเขาได้รับบัญชาให้กระทำ
มากกว่าจะเป็นเพราะพวกเขาได้ละเมิดพระบัญญัติโดยตรง เช่น เจ้าอย่าฆ่าคน หรือ เจ้าอย่าลักทรัพย์
พวกเขาเพียงเพิกเฉยต่อข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องกับการปล่อยให้แผ่นดินพัก
แอดเวนติสต์ทั้งหลายที่เพียงไม่ยอมรับเรื่อง “เจ็ดเทา” (ซึ่งทูตสวรรค์ได้นำวิลเลียม มิลเลอร์ให้ค้นพบ)
เพราะเหตุผลใดก็ตามที่ไม่บริสุทธิ์เพียงพอ ก็เพียงแต่ไม่เคยสละเวลาเพื่อตรวจสอบความจริงอย่างแท้จริง
และกำลังกระทำการกบฏแบบเดียวกันอันเป็นบาปแห่งการละเว้น
โดยการเพิกเฉยต่อข้อมูลแห่งพันธสัญญาเดียวกันนั่นเองซึ่งอิสราเอลตามตัวอักษรในสมัยโบราณได้เพิกเฉย
จุดเริ่มต้นเป็นภาพประกอบของจุดจบ

หนึ่งพันสองร้อยหกสิบวันในวิวรณ์บทที่ยีสิบสอง ซึ่งถูกระบุว่าเป็น “ถิ่นทุรกันดาร” นั้น เป็นสัญลักษณ์ของ
“เจ็ดวาระ” ทั้งหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวันแห่งพันธกิจของพระคริสต์
และหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวันแห่งพันธกิจของเหล่าสาวก
ต่างเป็นตัวแทนของทั้งสัปดาห์ซึ่งพันธสัญญากำลังได้รับการยืนยัน
ทั้งหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีที่ลัทธินอกศาสนาเหยียบย่ำประชากรของพระเจ้า
และหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีที่ลัทธิสันตะปาปาเหยียบย่ำประชากรของพระเจ้า ต่างเป็นตัวแทนของ “เจ็ดวาระ”
ทั้งสิ้นแห่งคำสาปของโมเสส

ในวิวรณ์บทที่ยีสิบเอ็ด หลังจากหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน กระดูกแห่งทั้งหลายก็ถูกนำกลับคืนสู่ชีวิต
เพื่อจะเข้าสู่พันธสัญญาในฐานะหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน
แต่เพื่อที่พวกเขาจะบรรลุความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญานั้นได้
พวกเขาจำเป็นต้องปฏิบัติให้ครบถ้วนตามข้อกำหนดแห่งพันธสัญญา
เช่นเดียวกับที่ดาเนียลได้กระทำในบทที่เก้า ข้อกำหนดแห่งพันธสัญญาของ “เจ็ดเวลา”
มีคำชี้แจงเฉพาะสำหรับผู้พบว่าตนเองอยู่ในแผ่นดินของศัตรู
เมื่อบรรดาผู้ที่ตื่นขึ้นสู่ความจริงว่าตนได้ถูกกระจัดกระจายไปแล้ว
มีความปรารถนาจะกลับมาหาคู่พระผู้เป็นเจ้า เลวีนิตียีสิบหกก็ให้คำชี้แนะว่าพวกเขาจะต้องกลับมาอย่างไร

และบรรดาผู้ที่เหลืออยู่ในพวกเจ้าจะทรุดโทรมลงเพราะความชั่วช้าของตนในแผ่นดินของศัตรูของพวกเจ้า และเขาทั้งหลายจะทรุดโทรมลงร่วมกับบิดาของตนเพราะความชั่วช้าของบิดาเหล่านั้นด้วย หากเขาทั้งหลายจะสารภาพความชั่วช้าของตน และความชั่วช้าของบิดาของตน พร้อมทั้งการละเมิดซึ่งเขาได้ละเมิดต่อเรา และยอมรับด้วยว่าเขาทั้งหลายได้ดำเนินตรงกันข้ามกับเรา และว่าเราก็ได้ดำเนินตรงกันข้ามกับเขาทั้งหลายด้วย และได้้นำเขาเข้าไปในแผ่นดินของศัตรูของเขา หากเวลานั้นจิตใจที่มีได้เข้าสู่หน้ตของเขาทั้งหลายจะถ่อมลง และเขาทั้งหลายยอมรับโทษแห่งความชั่วช้าของตนแล้ว เมื่อนั้นเราจะระลึกถึงพันธสัญญาของเรากับยาโคบ และพันธสัญญาของเรากับอิสอัค เราจะระลึกถึงด้วย และพันธสัญญาของเรากับอับราฮัม เราจะระลึกถึง และเราจะระลึกถึงแผ่นดินนั้น เลวีนิติ 26:39-42

สำนวนว่า “ผู้พังไป” ในพระคัมภีร์หมายถึงการถูกทำให้สลาย ถูกทำให้เสื่อมทราม และถูกเผาผลาญจนสิ้นไป การผู้พังไปคือการเสื่อมลงจนกลายเป็นกระดูกแห้งที่ตายแล้ว และคำสอนนั้นชี้ถึงความตาย เพราะเป็นภาพแทนของผู้ที่ตื่นขึ้นมาสู่สภาพของตนว่าอยู่ “ในแผ่นดินของศัตรูของท่าน”

ศัตรูตัวสุดท้ายที่จะถูกทำลายก็คือความตาย 1 โครินธ์ 15:26

วันที่ 18 กรกฎาคม ค.ศ. 2020 ความผิดหวังครั้งแรกในการเคลื่อนไหวของทูตสวรรค์องค์ที่สามได้เกิดขึ้นแล้ว เหตุการณ์นี้ได้ถูกสำแดงเป็นแบบอย่างไว้โดยความผิดหวังครั้งแรกทั้งปวงในแนวปฏิรูปเชิงพยากรณ์อันศักดิ์สิทธิ์ อี เอสเคียบทที่สามสิบเจ็ดระบุว่าประชากรของพระเจ้าในวาระสุดท้ายได้ถูกทำให้สลายไป ถูกทำให้เสื่อมทราม และถูกเผาผลาญจนสิ้นไป จนเหลือเพียงหุบเขาแห่งกระดูกแห้งที่ตายแล้วเท่านั้น พวกเขาอยู่ในแผ่นดินของศัตรู ซึ่งเป็นแผ่นดินแห่งความตาย ในวิวรรณ์บทที่สิบเอ็ด พยานทั้งสองถูกสังหารและถูกปล่อยทิ้งไว้ที่ถนน บรรดาผู้เผยพระวจนะทั้งปวงเห็นพ้องต้องกัน ดังนั้น โมเสสจึงกำลังกล่าวแก่บรรดาผู้ที่ตายอยู่บนถนนซึ่งทอดผ่านหุบเขาของเอสเคียบท ในสภาพแห่งความผิดหวังของพวกเขา พวกเขาได้รับคำสั่งสอนผ่านทางเยเรมีย์

เหตุฉะนั้น พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ถ้าเจ้ากลับมา เราจะนำเจ้ากลับมาอีก และเจ้าจะยืนอยู่ต่อหน้าเรา และถ้าเจ้าแยกสิ่งล้ำค่าออกจากสิ่งเลวทราม เจ้ายอมจะเป็นดุษฎีปากของเรา ให้พวกเขากลับมาหาเจ้าเถิด แต่เจ้าอย่ากลับไปหาพวกเขา เยเรมีย์ 15:19

เยเรมีย์ได้รับแจ้งว่า หากเขาปรารถนาจะกล่าวแทนพระเจ้า เขาจำต้องกลับมา และในการกระทำเช่นนั้น เขาต้องแยกสิ่งล้ำค่าออกจากสิ่งต่ำช้า บริบทของข้อความตอนนี้ชี้ให้เห็นว่า สิ่งต่ำช้าคือบรรดาผู้ที่เขาจะต้องไม่กลับไปหา เมื่อเขาถูกพรรณนาไว้ในข้อความตอนนั้นว่าอยู่ในสภาพแห่งความผิดหวัง เขาระบุว่าเขาอยู่ตามลำพัง

ข้าพระองค์มิได้นั่งอยู่ในที่ประชุมของคนเยาะเย้ย และมีได้เปรมปรีดี
ข้าพระองค์นั่งอยู่แต่ลำพังเพราะพระหัตถ์ของพระองค์
เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำให้ข้าพระองค์เต็มล้นด้วยความเดือดดาล เยเรมีย์ 15:17

เยเรมีย์มิได้นั่งอยู่ใน “ที่ประชุมของคนเยาะเย้ย” เพราะท่านนั่งอยู่เพียงลำพัง ท่านต้องไม่กลับไปหาผู้ชั่วช้า ซึ่งคือที่ประชุมของคนเยาะเย้ย ในปี 1863 ลัทธิแอ็ดเวนติสต์ได้เริ่มหวนกลับไปสู่ “ที่ประชุมของคนเยาะเย้ย” เมื่อมันหวนกลับไปใช้ระเบียบวิธีตามพระคัมภีร์ของบรรดาบิดาแห่งบาบิโลน เพื่อปฏิเสธ “เจ็ดวาระ” ของโมเสส แต่เยเรมีย์กำลังกล่าวถึงยุคสุดท้ายอย่างเจาะจงยิ่งกว่าประวัติศาสตร์ของมิลเลอร์ไรต์ เมื่อบรรดาผู้ที่อยู่ในหุบเขาแห่งกระดูกแห้งตายตื่นขึ้นสู่ความจริงที่ว่าพวกเขาอยู่ในแผ่นดินของศัตรูแล้ว พวกเขาจะต้องไม่กลับไปหาผู้ที่ชื่นชมยินดีต่อการตายของพวกเขาบนถนนอีกเลย กลุ่มนั้นอาจกลับมาหาเยเรมีย์ได้ แต่ท่านไม่อาจกลับไปหาพวกเขาได้

แต่หากพวกเขาจะต้องกลับคืนมา พวกเขาก็จำต้องปฏิบัติตามคำกำชับที่โมเสสได้ให้ไว้ ซึ่งเกี่ยวข้องกับ “เจ็ดเวลา” ด้วย บรรดาผู้ที่นอนตายอยู่ตามถนนในวิวรรณ์บทที่สิบเอ็ดนั้น ตายอยู่เป็นเวลาสามวันครึ่ง ซึ่งในเชิงคำพยากรณ์ก็คือ “ถิ่นทุรกันดาร”

นี่คือเหตุที่การปลุกให้คนตายตื่นขึ้นในระยะแรกสำเร็จโดยชาวสารที่ทำให้กระดูกทั้งหลายประกอบเข้าด้วยกัน แต่พวกเขายังไม่มีชีวิต ต้องอาศัยชาวสารแห่งลมทั้งสี่ ซึ่งเป็นชาวสารแห่งการประทับตรา จึงจะทำให้พวกเขากลายเป็นกองทัพอันเกรียงไกรได้ ชาวสารแรกที่นำพวกเขาให้มารวมกันนั้นมาจาก “พระสุรเสียง”

“จงปลอบโยน จงปลอบโยนชนชาติของเรา” พระเจ้าของท่านตรัสดังนี้
“จงกล่าวแก่กรุงเยรูซาเล็มด้วยถ้อยคำปลอบประโลม และร้องบอกแก่นางว่า การศึกษาสงครามของนางสิ้นสุดแล้ว ความชั่วช้าของนางได้รับการอภัยแล้ว เพราะนางได้รับจากพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์เป็นสองเท่าสำหรับบาปทั้งสิ้นของนาง” เสียงของผู้หนึ่งร้องในถิ่นทุรกันดารว่า “จงเตรียมมรรคาของพระยาห์เวห์ จงกระทำในทะเลทรายให้เป็นทางหลวงตรงสำหรับพระเจ้าของเรา ทุกหุบเขาจะถูกยกขึ้น และภูเขาทุกลูกกับเนินเขาทุกแห่งจะถูกทำให้ต่ำลง ที่คดเคี้ยวจะถูกทำให้ตรง และที่ขรุขระจะกลายเป็นที่ราบ” อีสยาห์ 40:1-4

เสียงนั้นมาจากถิ่นทุรกันดาร ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งการกระจัดกระจายตลอด “เจ็ดกาลเวลา” เสียงนั้นอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เพราะเอเสเคียลก็ถูกพาไปยังหุบเขาแห่งกระดูกที่แห้งตายด้วย เขาเป็นพยานจากภายในหุบเขานั้นเอง มิใช่จากที่ไกลออกไป

พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ทรงอยู่เหนือข้าพเจ้า และทรงนำข้าพเจ้าออกไปโดยพระวิญญูญาณของพระยาห์เวห์ และทรงวางข้าพเจ้าไว้ท่ามกลางหุบเขา ซึ่งเต็มไปด้วยกระดูกทั้งหลาย เอเสเคียล 37:1

หุบเขานั้นคือถิ่นทุรกันดารแห่งสามวันครึ่ง พระสัญญาของพระสุรเสียงนั้นคือความชั่วช้าของเยรูซาเล็มได้รับการอภัยแล้ว และสงครามของนางก็สิ้นสุดลงแล้ว พระสัญญานี้เป็นภาพแทนของการประทับตราคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนซึ่งสำเร็จในยุคสุดท้าย แต่การอภัยความชั่วช้าของนางนั้นสัมพันธ์กับการที่นางได้รับ “ทวีคูณ” เพราะบาปทั้งสิ้นของนาง การเยียวยาที่โมเสสเสนอไว้ นั้นเรียกร้องให้มีการสารภาพไม่เพียงแต่ความชั่วช้าของพวกเขานั้น แต่รวมถึงความชั่วช้าของบรรพบุรุษของพวกเขาด้วย หากพวกเขาจะกระทำตามพระบัญชา นั้น ความชั่วช้าของพวกเขาก็จะได้รับการอภัย

เราจะดำเนินต่อไปกับความจริงเหล่านี้ในบทความถัดไป

แท้จริงแล้ว อิสราเอลทั้งสิ้นได้ละเมิดพระราชบัญญัติของพระองค์ คือได้หันเหออกไปเพื่อจะไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ เพราะฉะนั้น คำสาปแช่งจึงได้หลั่งลงเหนือพวกเรา และคำปฏิญาณซึ่งเขียนไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้า เพราะพวกเราได้ทำบาปต่อพระองค์ และพระองค์ได้ทรงยืนยันพระวจนะของพระองค์ ซึ่งพระองค์ตรัสกล่าวโทษพวกเราและกล่าวโทษผู้วินิจฉัยของพวกเราที่วินิจฉัยพวกเรา โดยนำภัยพิบัติใหญ่มาเหนือพวกเรา เพราะว่าภายใต้ฟ้าสวรรค์ทั้งสิ้น มิได้เคยมีสิ่งใดกระทำเหมือนอย่างที่ได้กระทำแก่กรุงเยรูซาเล็ม ดังที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส ภัยพิบัติทั้งสิ้นนี้ได้มาถึงพวกเราแล้ว กระนั้นก็ดี พวกเรามีได้หุ้หวอนต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา

เพื่อให้พวกเราหันกลับจากความชั่วช้าของตน และเข้าใจความจริงของพระองค์ ดาเนียล 9:11-13